

Dialog ze hry Henrika Ibsena *Divoká kachna*

(Gina Ekdalová sedí na židli u stolu a šije. Hedvika sedí na pohovce a čte knihu, palci má ucpané uši, dlaněmi si chrání oči.)

GINA: *(několikrát, jakoby s tajenou starostí, se na ni podívá, pak řekne)*

Hedvi!

(Hedvika neslyší.)

(Hlasitěji.) Hedviko!

HEDVIKA: *(odtáhne ruce a zvedne hlavu)* Ano, mami?

GINA: Hedvi, holčičko moje, už musíš přestat číst.

HEDVIKA: Ale mami, ještě chvíli. Aspoň chvílilinku!

GINA: Ne, dej tu knížku pryč. Tatínek to taky nemá rád. Víš, že sám nikdy večer nečte.

HEDVIKA: *(zavře knihu)* To ne, tatínek vůbec na čtení moc není.

GINA: *(odloží šití a vezme si na stole tužku a sešitek)* Pamatuješ se, kolik jsme dneska vydali za máslo?

HEDVIKA: Dvanáct šedesát.

GINA: No jo, máš pravdu. *(Zapíše.)* Já nevím, co se tady v domě sní másla. A pak byl salám a sýr – co ještě – *(Zapíše.)* Jo, šunka – hm – *(Sečítá.)* No, takže to máme hned –

HEDVIKA: A nezapomeň pivo –

GINA: Jo vidíš. *(Zapíše.)* Ono se to nezdá, ale pivo bejt musí.

HEDVIKA: Ale zase jsme dneska my dvě nepotřebovaly teplou večeři, když byl táta pryč.

GINA: Ano, to byla výhoda. Jo, a pak jsem stržila pětáosmdesát za fotografie.

HEDVIKA: No ne – tolik, vážně?

GINA: Přesně osmdesát pět korun.

(Ticho. Gina si zase vezme šití. Hedvika si vezme papír a tužku a začne si něco kreslit. Levou rukou si stíní oči.)

(Henrik Ibsen: *Divoká kachna*, 1884, 2. dějství. Překlad František Fröhlich)